

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

Cap. IX. Castitas Religiosa & præclara Religionis ad eius custodiam media

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

Tract. 25. in
Ioa.
p Ioa. 6. 38.
Lib. de simi-
litud. c. 6.

nihil in posterum velle contravoluntatem proximorum in casibus, in quibus Charitas iubet sese illis conformare; nec contra voluntatem Prælatorum, quibus se per votum obedientiæ obstrinxit: & viuertim, nihil velle quod non sit Dei voluntati conforme: ita ut nãquam voluntas sit ipsius solius propria, sed ipsius & Dei, sed ita, ut suam, Dei voluntati conformet. Et hæc altissima est humilitas quam Sanctus Augustinus ait Christum Dominum nostrum manifestasse, cum dixit: *p Descendit de celo, non ut faciam voluntatem meam; sed voluntatem eius, qui misit me.* Nam superbia (inquit) semper facit propriam voluntatem; humilitas autem semper se subijcit voluntati Dei. Et Sanctus Anselmus ait: in solo Deo; qui est absolutus rerum omnium Dominus, & summè sanctus, voluntas propria est bona & sancta; non enim ipse tenetur aliorum voluntati sese accommodare: quia potius ipse est prima Regula, cui omnium voluntates se debeant conformare; & que ab eis recedunt, sunt propriæ, & superbæ, arrogantes sibi rationem regulæ ipsarum; & absolutum actionum suarum dominium. Verus autem humilis & pauper spiritu horret similem proprietatem suæ voluntatis; illamque potius facit communem cum Dei, eiusque ministrorum voluntate. Et tunc est verè beatus, & regnum cælorum est eius: quia facit voluntatem Dei in terra, sicut fit in cælo. Sed de hoc fusius inferius, cum agemus de voto obedientiæ.

CAPVT IX.

CASTITAS RELIGIOSA ET PRÆCLARA RELIGIONIS
ad eius custodiam media.

Secundum
votum re-
ligionis.

SECVNDVM RELIGIONIS VOTVM, & præstantius quam paupertatis, est CASTITAS perpetua, de cuius præstantia, & commoditate medijs ad eam conseruandam fusè actum est tract. 2. Quare nunc tantum addemus, quæ eiusdem voti in Religione sunt propria. Quo edito ad eò Religiosus ad Castitatem seruandam obstringitur, ut non solum non liceat ei matrimonium licitè inire: sed si id re ipsa tentaret, fictitium, esset nullius valoris. Nam quemadmodum qui vxorem habet, non potest, illa viuente, alteram ducere: ita Religiosus, quod voto castitatis nuptiis cum Christo spirituales celebravit: inhabilis, manet ad carnales huius mundi celebrandas. Ex quo oritur maior firmitas status continentiæ in Religione, quam in seculo: vbi votum; quod simplex dicitur, reddit quidem in illicitum matrimonium, ut non sine peccato contrahatur: sed, si re ipsa contrahatur, non redditur nullum. Quamuis autem Religiosum vinculum sit magis strictum, simul tamen est felicius, ac fortunatius. si enim vinculum cedit in maius nostrum commodum: quod illud est strictius ac fortius, eò est excellentius; & quod minor est spes illud dissoluendi, eò est magis gloriosum.

illo esse colligatum. Quare quicquid in laudem voti Castitatis dictum est, locum habet cum maiori excellentia, quando illud est solenne, ac Religiosum. Et quamvis omnes Religiones (vt ait Sanctus Bonaventura) sint æquales in virtutis voti substantia, eò quòd virginitas, aut Castitas Religiosa non admittit gradus extensionis, aut perfectionis maioris aut minoris, quos habent paupertas & obedientia; quia omnes æquè tenentur esse casti in omni genere cogitationum, verborum, & operum: in modo tamen eam custodiendi, & medijs ad eius conseruationem adhibendis varij sunt modi perfectionis. Illa autem Religio, quod ad hoc votum spectat, erit perfectior, quæ in Regulis suis efficaciora habebit remedia, magisque proportionata ad eam tenendam, præueniendo pericula eam transgrediendi. Quamobrè dicere licet, castitatem in sæculo esse quasi florem in campo, & lilium conuallium: quæ difficile custoditur: eò quòd multi illam aspiciant, eius percipiant odorem, tangant & arripiant, vt euellant: at in Religione, ob votum & clausuram, est tanquam flos & lilium in horto septo, & conclafo: vbi facile conseruatur: quia pauci eò ingrediuntur; nec permittitur ingredi, de quo præsumitur quòd intendat illam abscindere, euellere, aut contingere. Verum quidem est, Diuinam protectionem custodire florem hunc in campo; & infernalem serpentem etiam ex ipso horto eum deprædari, eò quòd omnia peneret: vt neque secularis animum abijciat; neque Religiosus tutum se esse existimet. Nec tamen dubitandum est, quin Religio multò melius florem hunc custodiat, & Deus ipse illum in ea conseruet.

§. I.

EX HIS deducemus paulatim aliquas excellentias statûs continentie Religiosæ. *Prima* sit, quòd cum Religio sit generalis quædam ex modo, omnibusque eius vitij fuga: idèo potentiùs ac certius de luxuria triumphat: quæ (vt S. Augustinus perpendit) fugiendo vincitur, & quò magis procul quis fugit: eò tutius eam vincit. Quare Apostolus, suadens resistere & pugnare contra reliqua vitia: dum ad hoc peruenit, ait: *Fugite fornicationem*. hoc insinuans, quòd fornicatio fugiendo vincatur: quæ fuga non est timiditas, aut pusillanimitas contemnenda; sed prudens & laudabilis fortitudo: quemadmodum magna fuit gloria Ioseph b *reliquisse in manu dominae suæ palmam, & fugisse*. Contra libidinis impetum ait Sanctus Augustinus, apprehende fugam; si vis obtinere victoriam; nec tibi verendum sit fugere, si Castitatis palmam desideras obtinere. Ne dicas volo potius in ipsa occasione manere, vt habeam quem vincam: hoc enim est desiderare labi. Si dicas, te velle hostem tuum tenere captiuum: caue ne captiuus iste præualeat contra te: & vbi cogitabas gloriosum obtinere triumphum, in æternum te præcipites contemptam.

Quare

In exposit.
Regul. c. 10.
circa fin.

I.

Ser. 150. de
tempore.
1. Cor. 6. 18.

b Gen. 39. 12

Quare nemo seipsum falsa securitate decipiat, nec viribus suis periculosè confidat: sed obediat Apostolo dicenti: *Fugite fornicationem.* Hoc igitur consiliū tutissimè impletur in Religione, quæ viros à feminis separat; & Religiosas in suis monasterijs includit, ne possint cū viris cōuersari; & Religiosos separat à faminarum communicatione, & familiaritate. Imò inter eos procedūt in solitudines ac deserta, vt ab his occasionebus sint remotiores. Et ceter hoc non fiat: tamen ipsamet Religio vocatur solitudo, ac desertum spirituale: eius enim Professio est, esse in tali recessu ac recollectione; quam legibus ac Regulis optimè seipit ac munit.

Religio solitudo vocatur.

2.

MVLTVM ad id inuuant, qui in ipsa Religione sunt constituti ad custodiam huius horti cōclusi, & magno zelo tuendā Castitatē, quā Religiosi promittuntur. Hi autē sunt Prælati, Spiritus Magistri, Cōfessarij ac seniores; quibus reliqui parent, eosq; venerantur: suntq; *sexaginta illi fortes ex Israel, qui lectulū Salomonis ambiunt: oēs tenētes gladios & ad bella doctissimi: vnusquisq; cuiusq; per femur suū, propter timores nocturnos.* Hi nunquā dormiūt, sed vigiliāt semper nec arma sua deponunt, sed semper in manibus & in prōptu habēt; nec tantum in militia Tyrones, sed doctissimi & exercitatissimi Duces: non solū ad hostes vincēdos, qui ipsos aggrediuntur, sed etiā in surgētēs cōtra lectulū Salomonis; cuius ipsi sunt custodes: hoc est, congregationē Religiosarū animarū, in quibus verus Salomon Christus D. N. requiescit. Dæmones enim nō desistunt, Religiosos turbare tētationibus carnis, quas hic *nocturnos tentores* appellat; eō quod vehemētius in nocte eos aggrediātur iacētēs in lectulū quiete; aut ex tempore non præuisa; aut pallio aliquo pietatis operite: quod quod sint scēdissimæ, student se occultare: pudet enim sese aperire, & arma deponere. Sed strenui isti pugnatōres ambiunt hunc lectulū, armisq; suis contra Dæmones vtuntur, tentatos ipsos adiuuantes monitis, consilijs, tētationibus, varijsq; remedijs: quibus victores euadant. Quemadmodum enim ægrētus, qui domi suæ medicum habet, facilius curatur: eō quod facilius frequentius morbi sui rationem ei reddere, & paroxismos incidentes aperire potest: & ipse medicus potest frequentius illū visitare, & videri ad oculum quod refert infirmus; aptumq; remedium tempore applicare: ita Religiosi, habentes in suis Conuentibus spirituales armorum suarum medicos, facilius curari possunt, quā sæculares: quia in promptu illos habent, vt suarum conscientiarum rationes eis reddant, & que tētationes animiq; afflictiones aperire, & ad Confessionem, cū premi se vident, accedere; & medici ac Confessarij frequentius possunt eos alloqui, monere, animumq; illis addere: & quoniam sibi notissimos habent citius efficaciora adhibent remedia. Adde: quod ipsa rationis redemptio, & tentatio in honestæ manifestatio, antidotum sit valde aptum.

c. Can. 3. 7.

quo adhibito illa evanescit: fugit enim luxuria humilitatem, quæ in his tentationibus aperiendis elucet,

Hinc claritati & aperiendi tentationis, si obedientia coniungatur, aded utraque Damonibus terret, ut animæ leciulum ita quietum relinquunt, ac tranquillum; ut ipsimet tantam pacem habenti, fiat sibi suspecta. Quemadmodum evenit Sancto Dorotheo: qui verebatur deceptionem aliquam libelle ingenti tranquillitati, quam in hoc genere in se sentiebat: donec Abbas eius ei dixit: tranquillitatem illam, fructum esse charitatis & obedientie, cum qua erga suos Superiores agebat. Nam obedientiæ votum, si, ut oportet, custodiatur: est magnum Castitatis præsidium: sicut inobedientia contra valde extimulat, fouetque luxuriam. Si anima inquit S. Bernardus possidere cupit sui corporis terram, & pacificè regnare super suæ carnis membra: necesse est, eam mitem esse, suoque Prælato subiectam: talem enim experietur suam inferiorem: qualis illa erga suam fuerit Superiorem. Amat enim creatura ad vlciscendam sui iniuriam Creatoris: & ideo nocent animæ, quæ rebellem sibi inuenit carnem suam, se quoque, minùs quam oporteat superioribus potestatibus esse subiectam. Mansuescat igitur ipsa & humilietur sub potenti manu Dei altissimi; subiecta sit Deo; & his pariter, quibus viæ eius debent obedire, Prælati: & continuò corpus suum inueniet obediens, & subiectum. Hoc ipsum confirmat Cassianus sententiã omnium Patrum qui erant in Eremito: qui dicebant, necesse esse Monachum valde seculo agere de mortificandis propriæ voluntatis actibus, ad continendas & vincendas effrenes carnis suæ appetitiones. Quod si oculos conijciamus in id, quod in paradiso cœlesti accidit, inueniemus, quamdiu Adamus & Eva peremerunt in Divini mandati obedientia, eos nullum sensisse motum indecètem, nec puduisse, quod se nudos viderent: ed quod earo esset spiritui subiecta, sicut ipse spiritus subijciebatur Deo. Statim tamen atque spiritus ex inobediencia (ut perpendit Sanctus Gregorius) contra Deum rebellavit: caro contra spiritum iniurrexit, edendo multos sensuales motus. Cum igitur in Religione fiat specialè votum obedientiæ Deo, & superioribus Religiosis: Religiosis fidelis est, in hoc voto reddendo, & custodiendo: aderit ipsi Deus, ut non deficiat in custodia voti Castitatis: ut corpus & spiritus in obsequio sui Creatoris coniuncti sint & uniti.

Næc minus præsidium votum paupertatis præstat voto Castitatis: reddunt enim hæc vota sibi mutuo bonum, quod ab invicem accipiunt. In consilio enim est (ut ait S. Chrysostomus) non potuisse promitti paupertatè, nisi propter Castitatè. Coniugatos enim oportet aliqua bona possidere, ut statim sua onera portare possint. Quare promissio Castitatis Religiosæ, quæ hominem liberat ab illo statu, facilitatem adfert ad paupertatis votum ter-

3+

Ser. I. Omnium Sanctorum circa medium.

Lib. 4. c. 8.

Lib. 26. c. 15.

Lib. de virg. c. 7.

Lom. 3.

PPP

ser-

uandum; & hoc reddit illi hoc bonum, quod aufert illi occasiones libidinis & impedimenta, quæ lædunt Castitatem: quia aufert illi diuitias, ac delicias, quæ sunt fomenta sensuum voluptatum: quemadmodum ignis imminuitur & extinguitur, si ligna auferantur, quibus ille alitur & fouetur.

5. Hæc accedit, quod Religio domet carnis insultus, ut magis sit subiecta dictaminati rationis: vita enim Religiosa est vita crucis, & mortificationis continua; & Religiosi sunt in eorum numero, de quibus dixit Apostolus: *Qui sunt Christi, carnem suam crucifixerunt cum vitis & concupiscentiis.* Quis autem magis censebitur esse Christi, quam qui se obstringunt voto continentie, eiusque perfectionem Evangelicam imitandi? Qui etiam magis mortificati: quam qui propriam libertatem reliquerunt, ut voluntatem diuinam amplecterentur? Semper caro est in cruce: quia semper aliquid facit in quo mortificatur. Crux est, paupertas, & abstinencia; crux, disciplina, & Cilicium; crux, vigilia & oratio; crux observatio Regularum; & crux, si uere iuxta voluntatem alienam abnegata propria, ut illam expleat. Quomodo igitur caro non erit casta, tot crucibus affixa? si e inimicorum crucis hostis erit carnis illecebra, & indulgentia: ideoque perpetuum contra sensualitatem bellum gerunt. Ac propterea Sanctus Dyonysius ait: quanto Habitum Monacho tradebatur, postquam ille respondebatur, se renuntiare: te conjugatorum, diuiliæ; & cogitationibus, curis que diuiliis hominum secularium: statim Episcopum signo eum crucis signasse: quæ mortificationem omnium Carnalium cupiditatum signat: in qua mortificatione debent se continuò exercere, ut sui status continentiam allequantur; & eadem cognati sunt, ad eam conseruandam, & ab hostibus suis propugnandam. Insuper addit: quod abscinderent illis capillos capitis, in signum, quod ipsorum vita deberet: esse purissima, absque fictionibus, superfluitatibus, & ornamentis, & elegantijs mundanis: ut solum aspirarent ad perfectam Christi crucifixi imitationem.

§. II.

6. **N**OVIMVS etiam: Religionem esse scholam omnium virtutum, que sine custodia & propugnatio Castitatis sororis suæ. Quæ (ut S. Chrysostomus ait) si sola esset, non posset se defendere: sed ad eò bene stipata bene munita, est etiam tuta. Ac proinde in nullo loco tutior est, quam in schola, ubi docetur, & in praxi habetur modestia, temperantia, mansuetudo, & Patientia, exercitiaque orationis, & meditationis: quæ copiola ecclesiastica impetrant. Ac propterea solebat S. Hieronymus dicere Castitatem difficilè conseruari inter splendidas epulas. Ama studium Diuinarum scripturarum & non amabis vitia carnis. Quid igitur de humilitate dicemus: quæ non est humi-

d Gall. 5. 24

e Phil. 3. 19.
Ecclef. Hie-
rar. c. 633
33
336.
Lib. de vir-
gin. c. 86.Epist. 47. E
40

est huius status propria, ac potens ad protegendam Castitatem? Verum est, quod proximo capite dicebamus: a *aquilam grandem* superbiam scilicet duabus alis volare. *Libanum*, & *auferre medullam Cedri*: quia auferit spiritum castorum Religiosorum, & ipsam castitatem amittant. Qui tamen, si ventur, facile huic aquilæ resistunt, eiusque alas abscindunt: si inanes excellentie appetitus mortificent, seseque duro rudi que penitentia & Humilitatis cocce obtexerint: ne cor penetrare, & spiritum ac deuotionem tollere valeat.

Quod si videre libet præclarum exemplar victoria, quam obtinere potes Castitatem defendens in Sacro monte Religionis: audi, quid sponsus celestis dicat animæ castæ: *b veni de Libano, sponsa mea, veni de Libano, veni: conueneris de capite Amanæ, de vertice Sannæ, & Hermõ, de cubilibus Leonum: de montibus pardorum*. quæ dixerit ei: tu sponsa, quæ habitas in Monte Libano, veni mecum deambulatum in hoc monte, & in alijs tribus ei coniunctis: ut in eis troneris fragrantibus floribus, quos colligemus absque timore alicuius leonibus, & pardis, sua cubilia & latibula in eis habentibus. Nec graui, & absque fundamento hanc sententiam applicare possumus. Statui Religioso, quem supra diximus significari per montem Libanum, ob candorem, & puritatem sanctitatis, quam tribus votis Paupertatis, Castitatis, & Obedientia proficitur; adiuuctis alijs varijs exercitijs, & virtutibus: quæ vna significantur per reliquos tres montes Amanæ, Sannæ, & Hermon: quæ tres voces significant fidem, mutationem aut nouitatem, & dedicatum aut consecratum Deo. Tam enim tria vota, quàm reliqua Religiosa exercitia inniuntur fidei; & tendunt ad mutationem & nouitatem vitæ, ut se Deo dedent ac consecrent, discedentes à strepitu huius mundi. Vocat igitur Dominus noster Religiosam animam, non semel, sed ter; ut ambulet, & spatietur per hos montes, exercens varios actus Paupertatis, Castitatis, & Obedientia; & multos alios ceterarum virtutum iuxta suas Regulas. Qui actus tanquam flores sunt fragrantibus, & sponso celesti suaues ac iucundi: ex quibus terra texit & coronas, quibus sponsam suam coronat, ob insignes & illustres victorias, quas eis exercendis promeretur: ita ut nec rugitis & terrores huius tentationes Dæmonum eam terreat: qui leonum & pardorum more hos montes frequentant, ut Religiosis in eis ambulantibus sint molesti, eoque deuorent. Nam Diuinæ vocationis gratia & Christi Domini nostri Societas frequentibus suis inspirationibus, eos protegit, animat; & ad victoriam de suis hostibus obtinendam adiuuat.

Ni cingat parum exemplum aliorum Religiosorum, eandem Castitatem sectantium, nam alij alijs eam persuadent operibus potius, quàm verbis: ostendentes (ut ait Sanctus Basilius) possibile esse, imò facile ac iucundum

a Ezech. 17. 1

7.

b Cant. 4. 8.

In insinuas
Mort. Dal
Rio.

8.

Reg. 17. ex-
Fufis.

Lib. 8. con-
fiff. 6. 11.

Hom. 4.
c. Ge. 2. 24.

Serm. de Ca-
stit.

d. Ex. 16. 14.
Num. 11. 7.

Coll. 12. 6. 12
Lib. 6. c. 4.

In Apolog.
pro Status
Monast.
Lib. 3.

quod multarum personarum Congregatio, diuersarum ætatum, & comple-
xionum seruat. Et quid aliud dicunt tot virgines, & iuvenes in Religione
custodientes Castitatem: nisi quod alij similes sancto Augustino in quadam
visione, quam habuit, dixerunt: Nunquid non poteris tu, quod isti & istæ
possunt: aut isti & istæ possunt esse continentis proprijs viribus, & non po-
tius gratia Dei su? Projice igitur te in eum confidenter: eius enim amplexibus
poteris continentiam seruare, quam tot alij seruant.

2.

DENIQUE quemadmodum Christus Dominus noster renunciatis
ipsius amore diuitijs promisit centuplum, propter quam promissionem in
iucundum illas deserere: ita eiusdem amore relinquentibus vxorem, & fi-
lio; & renunciatis nuptijs idem centuplum promisit: quibus tantis spi-
ritus delicias, totque subsidia ad perseverandum in continentia largitur.
hæc fiat centies iucundior, ac suauior ipso matrimonio. Nam (vt ait S. Ma-
charius) si vxoris amor aded est vehemens, vt vir libenter *crelinquat patrem
& matrem vt adhaereat vxori suæ*: cur non amor Dei ita erit vehemens, vt
deiciat, eum libenter delerere vxorẽ; vt conuersari liceat cum ipso met Deo: ut
optimo Sanctus Ephrem in laudem huius virtutis exclamat, O Castitas: ma-
ter dilectionis, & Angelicæ vitæ ratio! O Castitas, quæ homines Angelis
miles reddis! O Castitas, quæ cor possidentis te lætificas, & animæ ad cele-
stia alas adiungis! O Castitas, quæ spirituale gaudium patris & matrem su-
fers! O Castitas, quæ passiones minuis, & animum à perturbationibus libe-
ras! O Castitas, quæ rosæ instar, in medio animæ & corporis flores; vniuersam
sanctæ domum odoris fragrantiam replet! O luperna Castitas, quid de te
dicam dulcedinæ? Tu enim es *ros & pruina decidens super terram*, & præce-
dens pluuiam *Man*, cuius dulcedo tanta erat, vt nemo nolceret, nisi quibus
libabat. Tu enim concupiscentiarum ardorem, Diuinæ gratiæ, quæ te com-
mitatur, rore mitigas & restinguis: te autem sequitur *Man* dulcedinis cele-
stis cuius præstantia aded est excelsa ac diuina, vt solus eam nouerit, qui
ipso opere degustat. O anima, si præciosam hanc Castitatis Margaritam ha-
bere cupis, amplectere Religionem: vbi illa erit tuta. Ne tali ignominia
contemptu remadere præciosam afficias: vt eam colloques in loco, in quo
nihil erit tuta; & vehementius impugnabitur. Quis ait Calsianus) in huius
modi conflictibus versatur, qui non interdum vulnus aliquod accipiat. Si
igitur tales congressus in mundo sunt frequentiores, magisque horren-
tur non refugis ad Religionem, in qua maior est securitas, & vis maiore
fortitudo ad victoriam de eis obtinendam. Quod si dixeris: etiam Religi-
osos aliquando impingere: respondebo cum Sancto Chryostomo: id magis
frequentius & grauius accidere secularibus: &, qui in Religione laborant
citius resurgere; & paucorum in ea lapsum occasionem esse maiore sepe

ritatis

mentis multorum: qui ex alieno damno cautiore s sunt magisq; humiles; & attentè in adhibendis multis medijs, quæ in Religione ipsa habent, vt non succumbant.

CAPVT X.

CLAVSURA RELIGIOSA AD CASTITATIS CVSTODIAM; & cautela in agendo cum feminis, & iunioribus.

CVM IN RELIGIONE NON CESSENT pugna, eò quòd Dæmon cibum hunc electum maximè esuriat: expedit Religiosos in promptu habere documenta, in Tractatùs secundi capitibus 9. & 10. posita, & remedia adhibere, quæ in ipsa sunt Religione, & insinuauimus in ceteris capitibus proximi; & nominatim dare operam, vt Religiosi agentes cum feminis; aut Religiosæ cum viris, has tres condiciones obseruent.

PRIMA EST, vt id faciant cum facultate & approbatione Prælatorum; nullo verò modo contra eam; inobediens enim nunquam cantabit victoriam. Secunda est, vt hæc licentia & facultas petatur ex necessitate, & causa aliqua legitima, non autem propter oblectationem, aut sensuale solatium. Si enim hoc queratur, etiamsi Prælatus facultatem det, annuatque petenti: non erit illa securitas, quam adfert vera obedientia: cum in hoc potius suam faciat voluntatem, quam Prælati. Et hinc oritur tertia conditio, & quidem magni momenti: vt Religiosus, quod in ipso est, auersionem potius & repugnantiam habeat ad huiusmodi colloquia; ideoque, quicquid potest faciat vtea excuset; eoque solo nomine acceptet, quòd intelligat, Deo id placere; & Prælatus id approbet: quia necessitas, aut Charitas, aut officium id exigat. Nam tunc locum habet, quod Sanctus Gregorius dixit; perfectam obedientiam in rebus delectabilibus non debere aliquid habere de suo, sed omnia debere esse Dei, ex se autem potius resistantiam & auersionem habendam tunc securitate in futuram assistente diuina protectione ad Castitatem in occurrentibus periculis tuendam. Quemadmodum euenit cuidam iuueni Monacho, qui cum à suo Abbate mitteretur in Ciuitatem, timès valde imbecillitati suæ petebat humiliter, ne mitteretur, neque tali periculo exponeretur: sed quoniam necessitas vrgebat, iussit Abbas ire confidentem Domino, qui non esset ipsum deserturus. Et ita euenit: nam cum sita hospitis, ad quem diuerterat, ipsum aggredederetur, & ad peccatum inuiteret: Monachus, eleuatis in cælum oculis, dixit: Deus Patris mei adiua me.